

มะขามกายสิทธิ์

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

๑๐ เม.ย. ๓๔

H5005

สมัยอาตมาอยู่วัดนี้ใหม่ ๆ ชาวบ้านรำลือกันว่า ที่หลังวัดมีต้นมะขามใหญ่ ๕-๖ คน
อ้อมไม่รอบ ไม่รู้เป็นอย่างไร อีเหี้ยยวอীগามันมากินลูกไก่ เขาก็ไล่ฆ่ามัน มันบินมาเกาะอยู่
ต้นมะขามหลังวัด เอาปืนลูกซองมายิง ลูกปืนไม่ออก ยิงอีเหี้ยยวก็ไม้ออก ยิงอীগาก็มากิน
ลูกไก่ก็ไม้ออก

แต่แล้วเอากระบอกปืนหันไปทางอื่น ยิงออกมาได้ เขาบอกหลายหนแล้วจะฆ่าอี
เหี้ยยวที่เหี้ยยวลูกไก่เขามากินลูกเปิดเขา อীগามาทำรังที่ต้นมะขาม ก็พยายามจะฆ่ามันก็
ยิงไม่ออก ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุผลประการใด

เขาลือกันเช่นนั้น อาตมาก็ฟัง ฟัง ต่อมาก็ชวนพระเณรไปถางต้นหนามพุงตอ กอไฟ
ต้นข่อย ค่อย ๆ ถางไป มันเป็นป่าดงพงไพร ต้นตาลก็เยอะ นากลัวพิลึก

ถางไปถึงโคนต้นมะขาม ตั้งใจจะถางให้เตียนเพื่อจะดูว่าเป็นเพราะอะไรปืนถึงยิงไม่
ออก อาจจะมีพระสมเด็จของใครมาคล้องกิ่งไว้ที่ไหน ก็คิดอย่างนั้น อาตมาก็แผ่เมตตาไป
ดูสถานที่

แล้วก็ไปพบที่ประหารชีวิตนักโทษ อยู่ที่โคนต้นมะขาม เป็นหินมีแท่นรองและนั่ง มี
สลักครบถ้วน พอที่จะสันนิษฐานได้ว่าเป็นที่ประหารชีวิตแน่นอน ประหารชีวิตนักโทษแต่
สมัยไหนไม่ทราบ เรารู้เพียงเท่านั้นก่อน

ต่อมาหลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ กับหลวงบุเรศบำรุงการ มาที่วัดนี้
อาตมาก็บอกให้หลวงสมานวนกิจไปดูต้นมะขามต้นนี้ว่าอายุเท่าไร หลวงสมานวนกิจก็
คำนวณต้นมะขามต้นนี้ใหญ่ว่าอายุพันกว่าปี หลวงสมานฯ บอกว่า คงจะไม่พลาดหรอก
ครับ ถ้าพลาดก็คงไม่มากนัก อายุพันกว่าปีแน่ ๆ

อาตมาก็ไปเอาฝักมะขามมาลองแกะดู ทุกฝักมี ๑๒ เม็ดทั้งนั้น เป็น ๑๒ นักษัตรทุก
ฝัก ชวด ฉลู ขาล เถาะ มะโรง มะเส็ง มะเมีย มะแม วอก ระกา จอ กุน อาตมาก็แปลกใจ
ว่าทำไมฝักมะขามเป็น ๑๒ นักษัตรทุกฝัก จึงให้หลวงสมานวนกิจวิจัยดู ว่าเป็นเพราะ
เหตุใด

หลวงสมานวนกิจกับหลวงบุเรศบำรุงการ ก็มาคุยกันว่า เอ๊ะไม่เคยเห็น เรียนด้านป่า
ไม้ เรียนต้นไม้มาทุกชนิด แต่ไม่เคยปรากฏมะขามเป็นอย่างนี้ เม็ดเป็น ๑๒ นักษัตร

มองเห็นได้ชัด ชาวตม ญลวัว ขาลเสื่อ เหมือนกันหมด ผักหนึ่งมี ๑๒ เม็ดทั้งนั้น หลวงสมานฯก็ไม่เข้าใจ หากคนวิจัยไม่ได้

ในเวลากาลต่อมา อาตมาก็ถางให้มันเตียน เอาหนามพุงดอออกให้หมด อยู่แต่ต้นมะขาม ก็โล่งเตียน เลยต้นมะขามไปทางซ้ายมือประมาณ ๑๐ วาเป็นที่เผาศพในป่าช้า สมัยโบราณกอไผ่ล้อมรอบ ไม่มีเมร ใช้ไม้ไผ่ปักขึ้น เอาฟืนใส่ แล้วก็เอาศพมาใส่ สมัยโบราณเผากันอย่างนั้น ไม่มีใครกล้าไปตรงนั้น

อาตมาก็พิจารณาดูเสมอมา และชาวบ้านก็มายิงปืนไม่ออกอีกก็แสดงว่าต้นมะขาม กายสิทธิ์ คนไม่รู้ แถวย่านบ้านนี้รูน้อยบ้าน เมื่อสมัยก่อนไม่มีใครรู้

อาตมาก็เข้าใจว่าที่นี่เป็นที่ประหารชีวิตนักโทษ ก่อนจะประหารต้องบวงสรวงเทวดามีหัวหมู บายศรี คนหน้าเป็นคนรำดาบ คือเพชรฆาตคนหลังเตรียมท่าอยู่ ๒ คน สำหรับพันคอ คนหน้าที่รำมีปี่ กลอง ไม่ใช่คนพัน แต่คนหลังพันแน่ ๆ พันเสร็จแล้วตีบลงบ่อไป

ก็ขอวิจัยต่อไปว่า มะขามกายสิทธิ์ คงจะเป็นเพราะเทพยเจ้าสิงสถิตอยู่ที่ต้นมะขามมากมาย

อยู่มาเวลาหนึ่งปีผ่านไป อาตมาก็ซุดหลุมนั้น ขอแรงพระซุด ซุดเวลาเย็น ๆ กลางคืนไม่ให้ใครมารู้เห็น ได้ร่วม ๒๐ ศพ อยู่ในบ่อเดียวกันหมด กระจุกก็ผุแล้ว ยังได้แหวนไว้หลายวง ตะกรุดบ้าง แหวนแขนบ้างอยู่ในบ่อนั้น

ในที่สุดก็ไม่ได้บอกให้ชาวบ้านได้รู้ มีทนายอยู่คนหนึ่งชื่อเล็ก กับอีกคนหนึ่งชื่อดาดำ และมีโยมปุณอีกคนหนึ่งก็แก่มากสมัยนั้นให้รับรู้ด้วยกัน

เลยเอาศพมากอง จะต่อโลงก็ไม่ไหวมันมากมาย เอาขอไม้ไผ่มา นิมนต์พระสงฆ์องค์เณรมาตีกาบังสุกุล เสร็จแล้วก็เผา และขอถวายพระราชกุศลด้วย

ในเมื่อเผาเสร็จสิ้นไปแล้ว อาตมาก็เก็บกระดูกไปลอยน้ำ หลังจากนั้นเวลากาลต่อมา ต้นมะขามก็ค่อย ๆ หงอย ใบแห้ง ร่วงโรย ภายในสองปีก็ตาย แต่มีมะขามต้นลูกอยู่ขณะนี้ ก็กลายเป็น เม็ดไม่เป็น ๑๒ หักษัตร มีเป็นหัวลิง หัวค่าง หัวหนู หัวเสือ เป็นกะโหลกผีก็มี

แต่บางคนเก็บมาได้ เป็นรูปอาตมาอยู่ในเม็ดมะขาม ถ้ามโยม พ.ท.วิงดูได้ มีใส่แว่นตาเสียด้วย ไม่รู้อยู่ในเม็ดมะขามได้อย่างไร แย่งกันเลย อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านมา ๓ ปี โฉน นี่เล่าประวัติเม็ดมะขามให้ฟัง

ในเวลากาลต่อมา มีพวกชลประทานมาทำคลองชลประทาน ก็บุกป่าฝ่าดงมาทำหลังวัดให้ เลยกก็ขอเม็ดมะขามไปให้ลูกคล้องคอ เขาเข้าบ้านสองชั้นอยู่ ลูกยังเล็ก ๆ อายุ ๑ ขวบ ๒ ขวบ ตกจากชั้นบนมาไม่เป็นอะไรเลย ก็ถือว่ามะขามกายสิทธิ์

เข่าว่ากันอย่างนั้น อาตมาไม่ทราบ เอาไปคล้องคอแล้วตักตักมาไม่เป็นไร พวก
ชลประทานเป็นผู้รู้ก่อน เพราะเคยมาบุกเบิกหลังวัด ทางด้านตะวันออกเป็นหลังวัด

อาตมาก็ประเมินได้ว่ามีเทวดาสีงสถิตอยู่ที่ต้นมะขามนี้ หลวงบุเรศฯกับหลวงสมาน
วนกิจยอมรับ เห็นจะจริงอย่างว่า ต้นมะขามปี ๑๒ นักษัตริย์ไม่มีประวัติในการเรียนป่าไม้
มา ขอยอมรับว่า **ต้นมะขามกายสิทธิ์นี้เป็นที่ประหารชีวิตนักโทษ**

พอทำบุญถวายพระราชกุศลแล้ว วิญญาณคงจะออกไป ต้นมะขามนั้นก็ถึงแก่ความ
ตาย โดยไม่มีใครไปเผาไฟแต่ประการใด ค่อย ๆ เหี่ยวไปภายใน ๒ ปีเขาก็ตาย เหลือแต่
ต้นลูกอยู่ในปัจจุบันทุกวันนี้ จึงกลายเป็นไปไม่เป็น ๑๒ นักษัตริย์ แต่ก็ยังมีหัวลิงหัวค่างอยู่ ไป
ดูได้

ถ้าโยมจะเก็บไปก็เอาไปเถอะอนุญาต ถ้าไปได้ยินเสียงร้องในบ้าน อย่าเอามาคืน
ไม่ได้นะ

เด็ก ร.ร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ อยุธยา เขาก็เล่าให้อาตมาฟังว่า หลวงพ่อคะ หนูไปสอบ
พยาบาลหีบเม็ดมะขามของหลวงพ่อไปไม่ได้บอก เอาเม็ดมะขามใส่กระเป่าไป บอกว่า
“มะขามช่วยหนูด้วย หนูสอบได้ที่หนึ่งเลย” เข่าว่าอย่างนั้นก็แปลกดีนะ

จะเป็นอย่างนั้นหรือเปล่าเราก็ไม่ทราบนะ มันไปสอบได้ของเขาเข้ามาพอเหมือนกัน
อีกคนหนึ่งไปเข้าแพทย์ได้ หนูแอบเอาเม็ดมะขามหลวงพ่อไป ๑๖ เม็ด เป็นหัว
ราชสีห์ หัวงู เขายังเอามาอวดเลย ชัดเสียสวย ใส่ถุงไว้ บอกว่าหนูสอบได้เลย

เอ! ก็เข้าทำ “แต่หนูอย่าไปหลงเม็ดมะขามนะว่าสอบได้ มันจะได้ด้วยตนเองก็เป็นได้
นะ” ก็บอกกับหนูเขาอย่างนั้น